

REFORMÁTUS ÉLET

A SZ. R. K. E. EGYHÁZI LAPJA

www.szrke.com

MÁRCIUS 2012

**„Mert aki felmagasztalja magát,
megaláztatik, és aki megalázza magát,
felmagasztaltatik.” Mt 23,12**

„Ennekutánna míg föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek...” (I Móz 8,22)

„Találkozásaim” Lord Kelvinnel...

A meleg Golf áramlat mossa Írország északi partjait. Eszembe jut ebben a zimankós, havas időben, amikor február tizedikén a márciusi számba szánt cikket írom, hogy több évet töltöttem abban a szép országban, ahol hó és tél éppen a meleg áramlat miatt évtizedeken át nem fordul elő, vagy ha igen, akkor csak órák hosszára vagy néhány napig. Az ott töltött egyetemi évek egyik üde foltja volt, hogy a tanítás ideje alatt az Észak-Ír főváros botanikus kertjén jártam át naponta, mert két különböző utcában és épületben voltak a teológián az órák. A télen is kellemes időben a csodálatos fák, bokrok és virágok szín és illat gazdagsága teljesen elfeledtették még Greenwood szigorú ó-szövetségi professzorunk héber nyelvtan és exegézis óráit is a következő óráig. Mindössze tíz perc gyaloglásnyira volt a két épület egymástól.

A botanikus kertnek a Queen's University felőli bejárata után többször is megálltam pár pillanattig Lord Kelvin szobránál. Addig a korig, amikor ő élt (1823-1907-ig) a legnagyobb felfedező fizikusok közé tartozik a skót származású Írországban született református tudós. A múltkor leírt Wesminsteri székesegyházban eltemetett nagyok között éppen egymás mellett is van nyughelye Isac Newtonnal, a tudomány egyik legnagyobb fizikusával. Amikor nem is álltam meg a szobornál, akkor is egy-egy felvillanó gondolatig foglalkoztatott életműve. Több százszor elhaladva mellette már „régis ismerősömnek” tartottam.

Mindez most jut eszembe, amikor mínusz 27 fokokat mértünk és szenvedtünk el az éjjel, hogy Lord Kelvin volt az a református tudós, aki kikísérletezte, megállapította, hogy a lehető legalacsonyabb „hőfok” a mínusz 273 fok. Ezt Kelvin foknak is nevezik.

Mi most ennek az emésztő hidegnek mindössze egy tizedét szenvedjük el, a mínusz 27 fokot és mégis mérhetetlen próbatételnek érezzük ezt, azok is, akiknek fűtött szoba jut, de azoknál hatványozottan szenvedés, akik vacogva élnek túl az ilyen ritka hideget. Egyházfők, pl. a pápa is, felhívásokat bocsátottak ki, hogy imádkozzunk értük és gyakorlatilag is segítsük meg a fagyoskodókat, állami szinten pedig országos rendkívüli állapotot hirdettek sok országban, hogy

életeket mentsenek meg.

Gyülekezeteinkben is sokan imádkoznak nemcsak magukért, hanem a hidegtől szenvedő felebarátért. Sokan felteszik a kérdést: istencsapása vagy pedig Isten gondoskodó szeretetének jele ez is, ami a hőmérséklettel történik földünkön vagy a világegyetemben?

Éppen ezért jó megvizsgálunk a vezérigét, amelyet a cím felett olvashattunk, a Mózes első könyvében adott kijelentésben:

„Ennekutánna, míg föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.” (I Móz 8,22)

Azt kell megállapítanunk, hogy a Kelvin által felfedezett legszélsőségesebb hőmérséklet vesz körül bennünket a világűrben, mínusz 270 fok körüli, a Föld nevezetű bolygónak a Nap által felmelegített közegében pedig egy „meleg szobában” tart bennünket Teremtőnk, ahol biológiai létünk is lehetséges és védett.

Csodálhatjuk az északi sarkkör környékén élő embereket, az eszkimókat és az északi lappokat, mert nem mínusz 27 fokos, hanem mínusz 40 fokos hidegben is, nagyrésztük jégből és hóból készült kunyhókban lakik élete legnagyobb részében és a körülöttük élő szárazföldi vagy vízi állatok is évezredek óta élnek ilyen körülmények között.

Mennyei Atyánk örökkévaló bölcsességéből a jeges úr kellős közepén paradicsomkertként mutatott be egy bolygót, a Földet és tudjuk azt is, hogy még tökéletesebbet hoz elő a jövőben: a régi ég és régi föld elmúlása után: az új eget és új földet, amelyben az üdvözültek Istent örökké imádkozhatják és vele lehetnek mindörökké.

Kérjük, - mint egy néger spirituáléban (az „O when the saints” kezdetűben) éneklük - hogy mi is így vonulhassunk be Urunk kegyelméből az üdvösség örök honába.

Dr. Csete Szemesi István

Igehirdetés a böjtről

A böjt az Istennel való kapcsolatunk javítását szolgálja. Ha olvassuk a Bibliát, akkor látjuk Izrael történetéből, hogy a próféták az egész ország lakosságát komoly böjtre és imádságra hívták, hogy az Úr megkönyörüljön az elszéledt népen. Az eredmény mindig az, hogy Isten szíve megkönyörül a böjtlőn, a töredelmes szíven. Ma is így van.

Sokan úgy gondolják, elég úgy böjtölni, hogy zsíros ételektől tartózkodjunk. Ez is nagyon jó, mert a test a sok húsos ételektől legyengül. De ha az eredményt nézzük, akkor látjuk, hogy aki aggodalmas volt, az az is maradt, vagy káromkodó, vagy időszakos alkoholistá, az később is az maradt.

Mi reformátusok lelki böjtöt tartunk! Mit jelent ez? Mindenki egy kicsit ismeri saját magát, és tudjuk magunkról, hogy szeretünk a másik emberről a háta mögött beszélni, sokszor rosszat is. Ez nincs rendjén. Szeretettel a szemébe mondva figyelmeztessük, hogy ha valami nem jót tett. És ugyanúgy mi is fogadjuk el azt, ha figyelmeztetnek. Böjtöljünk, imádkozzunk és hallgassuk az Isten Igéjét, és sokat imádkozzunk, hogy ne aggodalmaskodjunk, hogy ne lássuk a jövőnket sötétül. Inkább keressük Isten akaratát. Ez a lelki böjt. De ne csak lelki böjtöt tartunk, hanem testit is. Amit az ételünkön megspóroltunk, azt adjuk Isten dicsőségére. Ez azt jelenti, hogy talán egy szegény gyermeknek tankönyvet veszünk, vagy egy ruhadarabot ajándékozunk neki. Ne pénzt adjunk, mert azon sokszor alkoholt és drogot vesznek. Az Igét sokszor hallgassuk vagy olvassuk és kérdezzük meg, hogy mit jelent, mert biztos van, amit nem értünk meg a Bibliából. Feltétlenül keressük a lelki közösséget olyanokkal, akik szintén szeretik az Urat.

Izrael sokat háborúzott a környező országokkal, mert mindig kevesen voltak és Isten megáldotta a munkájukat, termésüket, de a környező országokban is sokszor szegénység volt, habár százszor annyi lakosa volt a szomszédos országoknak, mint Izraelnek.

Amikor látta Izrael népe, hogy ellenség támad rájuk, akkor böjtöt hirdettek, imádkoztak, az ígét olvasták közösségben, és életüket megjobbították, és az Úr mindig velük volt, elűzte a betolakodó ellenséget. Tehát a böjt Istennek tetsző, és az Ő szíve megesik azokon, akik ilyen alázatosak és megváltoztatja, jóra fordítja a betegségüket, a munkanélküliséget, vagy az összeférhetlenséget, stb.

Ma az Úrról elveszi a figyelmünket a sok film, ami szörnyűségekkel van tele, azután a hajsza, hogy még több legyen, sokkal több mint a másoknak. Tudja az Úr mire van szükségünk. Nagyon hasznos lelki meggazdagodás, ha beszélgetünk a gyerekekkel, gondjaikról, bajaikról. Ugyanúgy az idősekkel is beszéljünk, látogassuk meg őket. Gondoljunk arra, hogy mi is megöregszünk és nagyon jól fog esni, ha mások meglátogatnak, és elbeszélgetnek velünk majd. Ezt már most mi is gyakoroljuk, mert ezáltal mi is megerősödünk, nem gondolunk keserűségünkre, bajainkra, és az Úrnak tetsző dolog az, amit teszünk.

Nehémiás 1,1-11:

”Amikor meghallottam ezeket, napokon át ültem, sírtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt, és ezt mondtam: Ó Uram, mennynek Istene, te nagy és félelmetes Isten!... Vétkeztem én is és atyám háza népe is! Nagy gonoszsgot követtünk el ellened, mert nem tartottuk meg azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyet szolgáltnak, Mózesnek adtál.”

Megerőte őszinte bűnbánattal az Úrhoz folyamodni, mert az Úr meghallgatta Nehémiást és ez az egész népnek jó lett. A hetven évi babiloni fogságból hazamehettek az Izraeliek, és újból építhették az országukat, városaikat és templomukat, ahol az egy élő Istennel találkozhattak, amikor akartak.

Ma szinte minden családban van valami, amin szeretnének változtatni. Van ahol igen nagy bajok vannak, és vannak gyülekezetek, ahol szintén nagy bajok vannak és országok, ahol nem az Istent követik. Kár zúgolódnia, beszélni erről, hanem tenni kell! De mit? Imádkozva, böjtölve fordulni a menny és föld Istenéhez, hogy adjon erőt a bajok elhordozására, és ha úgy látja az Úr, hogy egyes gondok, bajok már elérték céljukat, akkor Ő azokat megszünteti.

Ima: Uram Jézus, aki negyven nap böjtöltél és imádkoztál, hogy felkészülj a szolgálatra, arra, hogy életeddel és véreddel megváltsd a bűnös embert bűneiből, add, hogy odaszánjam magam, hogy téged dicsőítselek, és embertársaimat szolgálhassam! Mennyei Atyám, aki teremtettél engem és mindeneket, add, hogy értsem szavaid! Ámen.

Marton Károly, Ittabé

A református temetés

E bevezetőben meg kellene indokolnom, hogy miért is írok a címben megfogalmazott tematikában. A válasz az, hogy nagyon sok oly tartalmú elmondanivaló van, hogy mi „tartozik” egy református temetéshez és mi nem. Mégis, miért kell eről beszélni? Mert hozzátartozik a református öntudat megőrzéséhez? Igen, de ne fordítsuk meg a folyamatot, mert a református öntudat egy hitvallásos bibliaismeretből ered. Illetve, mi tudjuk, hogy miért vagyunk reformátusok, és hogy miért ilyenek istentiszteleti alkalmaink, köztük a temetés is. De, mivel felfedezzük nap mint nap, hogy mind többen vannak körülöttünk, és sajnós közöttünk, akik nem ismerik a Bibliát, így fel kell vállalnunk azt, hogy beszéljünk a temetéseinkről.

Miért pont a temetés? Valóban, lehetne bármely egyházi gyakorlatunkról szólni, cikkezni, értekezni, de a temetés az az alkalom, amelyen rendszerint a legtöbb nem-református ember, valamint „vallását kevésbé gyakorló” református vesz részt. Ezzel a nagy részvételi számmal ugyanakkor feltűnik egy oly jelenség, hogy ebbe az istentiszteleti alkalomunkba szüremlik be a legtöbb „idegen”, de nevezzük inkább nem-biblikus elem. Igyekszem, persze helység és név említése nélkül, lelkipásztori gyakorlatomból és személyes tapasztalataimból is példákat felhozni, amikor arról fogok írni, hogy mi „tartozhat” és mi nem egy református temetéshez.

Elsősorban szögezzük le, hogy a temetésünk központjában is az igehirdetés áll, mint minden más istentiszteleti alkalmunk központjában. Ennek az igehirdetésnek a temetésen elsősorban együttérzésről biztosító, vigasztaló és a feltámadás bizonyosságát hirdető hármass szerepe van. Biztosítania kell a gyászolókat a gyülekezet egészével arról, hogy Isten együttérző, valamint igaz együttérzést kell ébresztenie a gyászoló gyülekezetben, hogy vigasztalják és támaszai legyenek az elhunyt legközelebbi gyászolóinak. Az igehirdetésnek tartalmaznia kell Istennek az embernek szánt vigasztalását: az igazságosan ítélő Isten kegyelmes, és nem a halálé az utolsó szó, mert van feltámadás. Ez a feltámadás bizonyossága vezesse az élőket megtérésre, hogy míg élnek, addig döntsenek Isten szövetsége mellett.

Az igehirdetés nem szolgálhatja a gyászoló „szájaizének” kielégítését minden szép hazugságot felsorjázva az elhunytól. Ugyanakkor nem eszköz arra sem, hogy a holtak minden „szennyest” és rossz jellemét felvillantsa, vagy őt rossz hírbe hozza. Nem valljuk azt a közmondást, hogy „halottról vagy jót vagy semmit”. Ezt azért nem tehetjük meg, mert hajlandóak

vagyunk ezzel elhallgatni az ember esetlen és bűnös voltát. Ha az elhunytól jót mondunk, de rosszat semmit, akkor tulajdonképpen igazoljuk és rehabilitáljuk a közösség előtt az elhunyt bűneit, vétkeit. Az igehirdetés nem szolgálhat az igehirdető jó hírének előmozdítására sem. Főleg nem azzal, hogy „szépen elprédikál” valakit, vagy „jól megsirattatja” a gyászolókat. Így az igehirdetésekből nem szabad a hazugságok mellett „szóvirágokat” sem használni az elhunyt méltatásában vagy a helytelen búcsúztatóban. Sok gyászoló mégis kívánságát fejezi ki ilyenek elhangzására, így a lelkipásztorok erre szoktak is hivatkozni. De ez akkor sem helyes és kerülendő dolog. A legjellegzetesebb „ríkátó” példák ezek: „hiányozni fog az elhunyt a gyászolónak, aki nélküle nehezen fog boldogulni az életben” (fokozható a „ríkátás” az elhunyt és gyászoló nevének behelyettesítésével); vagy tipikus oly temetés esetén, ahol esik az eső használni a „még az ég is megsirattatja” szófordulatot. Hát hol van itt az evangélium? Sehol, mindenki a „ríkátást” és a síró (esetleg összeeső) gyászolókat jegyzi meg, és elfelejtik, hogy van feltámadás. Az egész gyászoló gyülekezet vígasztalanul megy haza és az lesz a fontos, hogy „jól elprédikálta a pap, meg is érdemelte”.

Mindebből látszik, hogy a temetési igehirdetés nem a halottnak szól és a halott üdvének megszerzéséről annak holtában. Nem a halottnak? Nem, mert az igehirdetés Isten kegyelméről az élő embernek szól, aki csak élteben dönthet megtérése és a kegyelem elfogadása felől. Az ember halálával számára lezárul a lehetőség az üdvösségre, ha élteben nem kérte Jézus Krisztusért bűnei bocsánatát. Ki kell mondani a következőt: aki úgy hal és halt meg, hogy nem hisz a bűnbocsánatban, feltámadásban, örök életben és nem kérte ezeket Istentől az Ő Fia, Jézus érdeméért, az elkárhozik. Azért nehéz rávenni magunkat, hogy erről akár gondolkodjunk is, nemhogy kimondjuk, mert sok hozzátartozónk, ismerősünk van, akikről ezek alapján tudjuk, hogy elkárhoznak. De ne is kérjük az egyházat, a lelkipásztort, hogy mégis másképp prédikáljon, hiszen az tévtanítás lenne és ezzel Isten ítéletét vonná a tévtanítást követő gyülekezetre, egyházra.

Eddig hallottunk a tanbeli dolgokról, most nézzük a gyakorlati dolgokkal „miként állunk”.

Kezdve a letelejés, alkalmas beszélni az egyes helységekből gyakorolt virrasztásról. Igyekezünk a virrasztónak megtartani az együttérző jellegét. Ne engedjük, hogy szertartássá váljék és különféle hiedelmes gyakorlatok vegyék birtokba. Ne

legyen a részegedés és „ingyen-ivás” alkalma, hanem a gyászolók gyásza és fájdalma iránti tiszteleté. A virasztóban továbbra is kapjon helyet az Istent dicsérő és lelket vígasztaló dicséretnek éneklése. Előfordult, hogy a gyászolóknak meg nem indokolt hiedelemből tiltják a virasztóban a dicséretnek, zsoltárok éneklését. Pedig az Istentől jövő megvígasztaltságnak a bizonyágtétele ez és nem tiszteletlenség az elhunyt emléke előtt. Ahogy a temetésen, úgy a virasztóban sem kívánatosak a látványos „színjelenetek”, mint amilyenek a jajgatás közepette való elhunyt és koporsójára való ráborulás, illetve a koporsó már-már fanatikus csókolgatása, sírbaugrás, továbbá a „nagy békülések”, összeölelések összeveszésben levő hozzátartozók között. Ezek mind elterelik a figyelmet a haláleset által okozott lelki válságról és a válság megoldásáról. A lelki válság az aggodalom az elhunyt és a gyászoló lelki üdve és a holnap dolgai felől. E lelki válság megoldása pedig a felismerés Isten gondviseléséről, mely eltünteti az aggodalmat és a felismerés Isten üdvterve felől, mely által feltáru a gyászoló előtt Krisztus győzelme a halál felett.

Temetésre menve a keresztyén ember a következőket forgatja gondolatai között: a vígasztalás, feltámadás Igéjét hallani; együttérezni a gyászolókkal, vígasztalni őket és aktívan vagy csendesesen (szükségtől és illemtől függően) támaszt nyújtani. Aki nem ezért megy temetésre, azt a kíváncsiság vagy a feltűnés vágya vezérli. Vizsgáljuk hát a temetéshez való hozzáállásunkat is.

A református temetéseknek nincsenek oly tárgyi tartozékai (gyertya, törülköző, tömjén), mint egy katolikus vagy pravoszláv temetésnek. Így igyekezzünk mellőzni ezeket a tárgyi tartozékokat, mert semmi szükség rájuk és bizonygassuk a református gyászolóknak is, hogy ezek nélkül is „rendjén van a temetés”.

Református lelkész nem búcsúztathat holtat, mert ez tévtanítás. Ez a gyakorlat is más vallásokból szüremlet át, de mivel nincs Bibliái alapja, így hitgyakorlatunk megveti, elutasítja. Nem szólhatunk az elhunytához, hiszen megholt már és nem hall minket a lelke a másvilágról, vagy a gyászoló gyülekezet felett lebegve. Ez tévtanítás és hiedelem. Gyakorlat a „megváltoztatott búcsúztató”, melyben a lelkész sorjázza a hozzátartozókat, elmondva mindegyiknél, hogy „általam búcsúzna” – vagyis „búcsúzna... ha tudna, de nem tud, mert meghalt”. Ez elutasítása ugyan a búcsúztatásnak, de valójában csak egy ügyes csel, mert a lelkész nem búcsúztat, de a gyászoló úgy hiszi, hogy igen. Úgy hogy ez csak egy megtévesztés és jobb kálvini kategórizmussal kimondani, hogy mi reformátusok nem búcsúztatunk, mert nem biblikus.

A gyászoló gyülekezet szép rendben, illedel-

mesen vegyen részt a temetésen. Aki „nem bír nyugodni”, az inkább magától távolodjon el, vagy ne is vegyen részt a temetésen. A lelkésznek és jelenlevő presbitereknek kötelessége szóvá tenni az italozást és cigarettaozást a temetési istentisztelet alatt.

Ugyanígy tilos a temetési istentisztelet alatt zenélni, mulatni, vigadozni és világi nótákat énekelni, hanghordozóról lejátszani. Ha az elhunyt kívánsága az lett volna, hogy zenével, nótával „búcsúztassák”, akkor is ragaszkodni kell ahhoz, hogy ez csak a temetési istentisztelet végeztével lehetséges. A temetési istentisztelet vége pedig azon pillanat után következik be, miután a sírásók a fejfát is elhelyezik. Ebben kategorikusoknak kell lennünk és az egyháztagnak ebben ki kell állni a presbitérium és a lelkész mellett. Ezen kívánságok körüli dolgokat még az egyházi temetésre való igény bejelentésekor tisztázni kell.

Előfordulhatnak olyan óhajok is, hogy ismerősök a kápolnánál vagy a sírnál szavaljanak, szónokoljanak. Amennyiben a lelkész betekintést nyerhet a szövegekbe és engedélyt ad rá, ő maga beillesztheti őket a temetési istentisztelet keretébe. Ellenkező esetben ezek előadása is meg kell, hogy várja a temetési istentisztelet végét.

Mint ahogy református testvéreinket óvva intünk mindenféle hiedelemtől, melyek a temetéshez kötődnek, úgy intjük őket attól is, hogy az elhunytat annak koporsójában vagy sírjában „ellásák” mindenféle „útravalóval”. Így például ne engedjük, hogy a halottra borból keresztet öntsenek, valamint bort, kávé, tömjént tegyenek mellé a koporsóba, esetleg pénzt szórjanak a sírjába.

Az elhunyt befejezte e földi életét. Amennyiben kérte Isten kegyelmét, a bűnbocsánatot, az elégséges neki az üdvösségre és az örök életre. Ha nem kérte, nem bízta magát Istenre, akkor az ítélet napján híjjával találtatik, Jézus pedig azt mondja majd róla, hogy „nem ismerem őt”. Ezért valljuk azt, hogy a temetésen nemhogy felesleges imádkozni az elhunyt lelki üdvéért, vagy megáldani a halottat, hanem ezek egyenesen tévtanítások. Így óvakodjunk azzal nyomatékosan tenni a temetést, hogy megáldjuk a halottat.

Elhagyhatatlan részesei a temetésnek a sírásók, a temetkezési vállalat. Egy református temetésen ők csak szereplők, segédkezők, akiket a református temetési istentisztelet rendje szerint a lelképásztor utasít, koordinál. Nem engedhetjük meg, hogy nyomást gyakoroljanak ránk, hogy csapjuk össze a temetést, mert nekik sürgős. Ez a „nem engedhetjük meg” felszólítás vonatkozik a lelkészre, gyászolókra, és a gyászoló gyülekezetre is. Habár már hangoztattam, hogy egy temetésen nem az illem a fontos és fő erény, a sírásók sok-

ban hozzájárulhatnak egy-egy temetés méltóságához. Egyes helységeken bevett szokás az, hogy a sírásók a távolabbi rokonok és közeli ismerősök közül verbuválnak önkéntes alapon. Ez kihangsúlyozza a temetés gyülekezeti jellegét és az együttérzésben végzett szolgálat fontosságát.

Mi, reformátusok sírjainkra fejfákat állítunk és nem keresztek. Vidékünkön mind elterjedtebb lett reformátusok között a muzulmán „piramis” állítása, mivel ma már senki sem gyárt fejfát. Pedig szép lenne ismét visszatérni a minden református temetőben megtalálható régi fejfák állításához református halottaink sírjára. Talán egyesek a temetkezési költségek spórolásával érvelnének a fejfák állítása felett vitázva, de ha azt a pénzt, amit koszorúkra költünk, fejfák készítésére költenék, talán jobban járnánk. És itt vannak a sírkövek költségei is. Ironikus kérdésem az, hogy kinek emeljük a sírköveket? Elhunyt szereteteinknek vagy saját hírnevünknek? Igyekezzünk a mennyek országában szerezni kincset magunknak, mert ahol a kincsünk, ott van a szívünk is.

Voltak már oly temetésen, melyről más vallású keresztyének elrohantak? Én igen. Azok, akik elrohantak abban a hiedelemben vannak, hogy aki utolsónak jön el a temetésről, nagy valószínűséggel az lesz a következő halott. Vigyázzunk, hogy ne szűrődjön be ilyen vagy hasonló babona hitéletünkbe, mert „nem tudjuk, hogy mikor kéri el lelkünket”. Ezen ne is aggodalmaskodjunk, mert az aggodalom mindig Isten gondviselő szeretetének a megkérdőjelezése, kétségbe vonása. Temetésről hazatérve ne azzal foglalkozunk, hogy kit temetünk következőnek, hanem igyekezzünk felkutatni közösségünk betegeit és látogassuk meg őket.

Nem református szokás a tor, és nem is gyakoroljuk, mert tévtanítások fűződnek hozzá. Hasonlatosképpen állunk a pravoszláv „dátyá”-hoz is, meg a „pomén”-hoz. Sokan úgy tekintenek a torra, mint az ételben, italban és társaságban való megvívásztalódás alkalmában. Ez ellentétes a hitvallásunkkal, melyben valljuk, hogy egyedüli vígasztalónk az Isten. Mit tegyünk a tor helyett? Olvassuk a Bibliát, énekeljünk dicséretet, imádkozzunk, fogadjuk el a család vígasztaló szeretetét, támaszát. Járjunk a gyülekezetbe és minél jobban kapcsolódjunk be a gyülekezeti életbe, ha pedig idősek vagyunk és nehezen mozdulunk ki, akkor igényeljük a látogatást és lelkigondozást a lelkésztől és a diakonátustól. A toron szoktak plusszban is teríteni egy terítéket. Ez világosan arra utal, hogy úgy tartják, hogy az elhunyt lelke még velük van. Ez is tévtanítás, ahogy azt fenntebb már írtuk, ezért óvakodjunk tőle.

Talán be is rekeszthetjük a temetési gyakorlatokat, de néhány kérdés mégis marad. És maradni fog e

cikk után is. Ezekkel mindig forduljunk a lelkészünkhöz felvilágosításért. Egy ilyen kérdés az öngyilkos temetése. Más keresztyén egyházak megkülönböztetően járnak el velük kapcsolatban, mi, reformátusok viszont ugyanúgy eltemetjük őket, mint bárki mást. A temetési istentisztelet liturgiája ebben az esetben is ugyanaz. Az ige hirdetésben viszont világosan hangoztatjuk, hogy Isten az élet ura és tulajdonosa, és azt, hogy minden ember felelősségteljesen kell, hogy éljen. A prédikációban fő helyet kap ismét a hozzátartozók vígasztalása fájdalomukról és feltámadásukról. Prédikálni kell arról, hogy mindenkinek magának kell dönteni arról, hogy elfogadja-e Isten kegyelmét és ezt meg kell tennie élete lezáródásáig.

Vannak oly temetések, melyek a lelkészt különösen megrázzák a mély fájdalom és gyász láttán. A híveknek nem szabad csodálkozni, amikor a lelkészt egy-egy temetésen sírni látják. A lelkésznek a megilletődés, sírás ellenére is meg kell őriznie önuralmát, amikor imádkozik, prédikál, vagy megáldja a gyülekezetet. Amennyiben a meghatódottság elhatalmasodik rajta, igyekezzék minél előbb visszanyerni nyugodtságát, az érzékenyülés idejére viszont akár szakítsa meg a temetési istentiszteletet. A gyülekezetnek meg kell értenie, hogy a lelképásztornak nagy erőfeszítésébe telik legyőzni az érzékenyülést a temetéseken. A lelkészek azt vallják, hogy egy fajta automatikus reflex alapján uralják érzéseiket a temetéseken, a gyülekezet tagjai viszont ebből ne azt a következtetést vonják le, hogy a lelkészek érzéketlenek. A lelkésznek mindig rögtönöznie kell különleges esetekre is. Nekem például e rögtönzésre volt szükségem, mikor egy temetésen a sírbahelyezés után, de betemetés előtt a gyülekezet felszólított, hogy „hagyjuk már itt, ezt sem érdemelte meg, hisz kommunista volt”. Én viszont nekik is azt feleltem, hogy nem a halottnak énekelünk, hanem Istennek, és végigénekeljük a betemetést is. Másik esetben az elhunyt hozzátartozója véletlenül félig belecsúszott a sírba. Itt is a hisztéria közepette józan ésszel intézkedni kellett és lenyugtatni a híveket, hisz mindenki szándékosnak vélte a „sírbaugrást”.

Sok mindenről írtam sokat, de kevés ez ahhoz viszonyítva, hogy mi minden foglalkoztat minket a temetéseinkkel kapcsolatosan. Egyesek azzal töltik idejüket, hogy hamvasztani szabad-e, mert mi lesz a feltámadáskor. Én viszont azt vallom és mondom, hogy szabad hamvasztani, temetni, mert végleg csak egy a fontos: van feltámadás. Hála az Úrnak!

Kiss Nándor

Ökumenikus imanyolcad Nagybecskerekén

2012-ben is megszerveztük az Ökumenikus Imanyolcadot a katolikus és a szlovák evangélikus testvérekkel. A nyitóalkalomra január 19-én került sor a Dusán cár utcai evangélikus templomban, majd folytatódott 23-án a katolikus Nepomuki Szent János székesegyházban, míg végül az imanyolcad záróalkalmát a református templomunkban tartottuk. Az alkalmakat Vladimir Lovas tiszteletes, Gyuris László plébános és Kiss Nándor lelkipásztor szervezték és vezették. Az istentiszteletken aktívan résztvettek és azokat megtisztelték jelenlétükkel, szolgálattal Mgr. Németh László Püspök úr, aki a Bánsági Katolikus Egyházmegye egyházfője, Nt. Marton Károly Esperes úr, a Bánsági Református Egyházmegye Esperese, Nt. Marton Ilona lelkipásztornő, valamint Halmi János plébános.

Minden alkalom után szeretetvendégséget rendeztünk és egy fajta lengyel szokást követve „oplata”, azaz sósütemény-törést. Az idei imanyolcad alkalmára a liturgiafüzetet Lengyelországban állították össze, így egy ottani szokást is figyelmünkbe ajánlottak: egy süteménydarabkát tartanak az alkalom résztvevői a kezükben, amelyet más testvéreknek ajánlanak, hogy abból törjenek, míg ők mások süteményeiből törnek egy-egy darabkát. Eközben békességet kívánnak egymás között és így megvaló-

sítják a kenyér-közösséget. Mindhárom alkalmon megjelent közel 90 keresztyén mindhárom konfesszióból. Ez volt a harmadik rendszeres megszervezése e alkalomnak, mely elfogadásra talált egyházainkban. Az istentisztelet természetesen három-, sőt négynyelvűek voltak: magyar, szlovák, szerb és horvát.

Az imahét vezérigéje az 1 Kor 15:51 második része: „...*de mindnyájan el fogunk változni.*” Jó volt megtapasztalni a Krisztus-hívók egységét, amiért imádkoztunk is.

Kiss Nándor

RÁDIÓS ISTENTISZTELETÜNK IDŐPONTJA MÁRCIUSBAN

Értesítjük testvéreinket, hogy a legközelebbi református istentiszteletünket 2012. március 4-én közvetíti az Újvidéki Rádió. Vallási műsoraink ultrarövidhullámon, vasárnap reggel 8.05 - 9.00 órakor a 90,5/92,5 MHz-en hallhatóak.

- Házi Áhítat -

2012 március

Írta: Marton Károly esperes

Jelmagyarázat: E-este HK-Heidelbergi Káté É-ének

Március 1. Csütörtök

Máté ev. 18:1-10: „Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mehettek be a mennyek országába.”

MEGTÉRÉS! Sokan nem értik ezt. Mi mindannyian Istennek háttal születünk meg, azaz bűnben, azaz Isten ellenségeként. Jézus mondja: “Béküljétek meg Istennel.”

Békülés az, hogy Jézus áldozatát, bocsánatát el kell fogadnunk és mindennap gyakorolnunk. Meg kell bocsátanunk, mint a kisgyermek. Ha a gyermekek összevesznek, akkor figyeljük meg, pár perc és máris újból játszanak, mintha semmi se történt volna. A gyermek bízik a szüleiben, bízik az emberekben. Ilyennek kell lenni a megtért embernek, mindenkinek megbocsátani, mintha semmi se történt volna és mindenkiben bízni és békességben lenni vele, tehát az emberekkel együttműködni kell. Ez hiányzik ebből a világból, pedig e világ ilyen Isten - fiaikat keres. Akiben bízhat, aki nem ellensége, aki segít, aki elnézi, azaz megbocsátja bűneit.

Ima: Uram add, hogy igaz megtérésem legyen. Amen.

E: 2 Móz. 4, 1-17. É: I. zsolt. HK: 1.

Március 2. Péntek

Máté 18:11-20: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett.”

Miről - kiről beszél itt Jézus? Mirőlunk emberekről. Mi vagyunk az elveszettek. Mit jelent az, hogy elveszett? Azok az elveszettek, akik nem cselekszik Isten akaratát. Isten azért teremtett meg, hogy neki engedelmeskedjünk. Tehát gyakoroljuk a megbocsátást és menjünk oda, ahova Ő küld. Mózeset a fáraóhoz küldte, Pál apostolt sokszor a barbárokhoz, meg szinte az ellenségei közé küldte. Ő pedig ment és engedelmeskedett. Így jöttek létre az újabbnál újabb gyülekezetek. Ma meg újabbnál újabb gyülekezetek szűnnek meg, tehát nincs megtérés. Tehát elveszettek a lelkesek is, a hívek is. De Jézus keres, hogy ismét a szolgálatába álljunk és legyenek gyülekezetek. Téged is keres Testvérem és engem is, hogy megértsük az embereket úgy amint vannak, bűnben, békétlenségben, rossz úton járva elválva a családtól és távol Atyánktól. Mondjuk el, hogy gyere velem és legyünk Isten gyermekei, Ő vár téged, sőt keres, hogy megbocsáthasson, kibéküljön veled, és rendezzük a családdal és az emberekkel is a kapcsolatunkat.

Ima: Uram Jézus, könyörülj rajtam és tedd meg, hogy békességben élhessek Atyámmal és az emberekkel. Amen.

E: 2 Móz. 4, 18-31. HK: 2,3. É: XXIII Zsolt.

Március 3. Péntek

Máté 18: 21-35: „Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat... nem kellett volna-e neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, amint én megkönyörültem rajtad?”

Minden embernek a mi Atyánk a mennyben már kétezer évvel ezelőtt megbocsátott. Ő már a mi bűneinket megbüntette Fiában, aki iszonyatos kínokat kiállva behalt a büntetésbe. Már kétezer

éve úgy lát bennünket Isten, akik beismerjük bűnös voltunkat, és megtértünk Atyánkhoz, azaz Atyánk felé arccal odafordultunk, mintha semmi bűnt sohase követtünk volna el. Megkegyelmezett bűnösök vagyunk. Jézus Krisztusért igazak és bűn nélkülieknek lát bennünket Atyánk. Ebből következik az, hogy nekünk el kell engedni a másik ember adósságát,- bűnét- aki ellenünk vétett. Ha nem tesszük, akkor Isten se teszi, hogy bűn nélkülinek lát, hanem nagyon is bűnösnek lát, és alkalmatlanoknak a mennyei örök életre. *Ima: Uram ne engedd, hogy ilyen haszontalan szolgád, gyermeked legyek, hogy te megbocsátod sok rút bűnömet, én pedig nem bocsátom meg felebarátom, vagy testvérem bűneit. Tégy késszé, hogy feltétel nélkül neked engedelmeskedjek. Amen.*

E: 2. Móz. 5. É: VIII.Zsolt. HK: 4-5.

Március 4. Vasárnap

Máté 19,1-15: „Szabad-e az embernek bármilyen okból elbocsátani feleségét?”

Borkó Julis néniről olvassuk azt, hogy Kopácson, Baranyában élt és kegyes istenfélő asszony volt. Még női bibliaórát is tartott. Férjnél volt, gyermekeik voltak, de a gyermekeiket elveszítették. A férj nagyon kemény, komisz ember volt. Ivott is, és egyszer egy másik asszonyhoz költözött el. Azzal élt több évet. Megbetegedett az ember, az új asszony nem vállalta, hogy súlyos betegen ápolja. Visszatért első feleségéhez, persze a vagyonát szétszórta a férfi, és súlyos beteg volt. Julis néni visszavállalta. Nagyon komisz beteg volt a férj, de ő csendesesen kiszolgálta a férjét. Pár hónap után, Isten megnyitotta a férje lelki szemét, és meglátta, hogy a felesége, habár ő nem érdemli meg, nagyon szépen gondozza. Julis néni elmondta, hogy ő Jézus Krisztusnak szolgál, tűr, és szenved. A férj könnyekre fakadt és bocsánatot kért a feleségétől, hogy eddig milyen gonosz volt. Julis néni megbocsátott neki és ezentúl együtt imádkoztak. Így Istennel és emberrel megbékülve halt meg a férj, aki most Isten trónja körül dicséri a kegyelmes Atyát.

Ima: Uram, vedd el az én szemeimről is a sötétséget, hogy világosan lássam embertársaimat és Téged. Amen.

E: 2. Móz.5. É:XXV. zsolt. HK:6-8.

Március 5. Hétfő

Máté 19,16-30: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat. Oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben.”

Atyánk nem azt akarja, hogy szociális esetek legyünk hitünkért, hanem azt akarja, hogy legyünk a vagyonunktól függetlenek. Ne a vagyon tartson rabságban, hanem mindenkor készek legyünk adni a másinak. Az apostoloknak mindenük közös volt, persze ott mindenki igaz szolgája volt az Úrnak. Nem tartottak attól hogy valaki többet költ a közös pénzből és becsapja a másik testvérét, hanem ami szükséges volt, azt nyíltan megvásárolhatta. Így a gyülekezet állandóan növekedett. Természetesen mindenkinek becsületesen dolgozni kellett, és a közös vagyonukra vigyázni. De más volna az élet, ha így gyermekként meg tudnánk egymásban bízni. Tele volnának a templomok. Kevés helyen van ilyen a föld

kerekségén.

Ima: Uram, tégy sokunkat ilyen emberekké, akik megbízunk egymásban, és mások is részesüljenek anyagi javaidból. Adj olyan szívet azoknak, akiknek sok feleslegük van, hogy adni tudjanak a rászorulóknak, a szegény éhező gyermekeknek, embereknek. Ámen.

E: 2. Móz 7: 1-25. É: XLII. zsolt. HK: I.

Március 6 Kedd

Máté 20: 1-16: „Hát nem szabad – e nekem azt tennem javaimmal, amit akarok?”

Isten mondja ezt. Minden az Övé, mennyen és földön, sőt mi magunk is az Övéi vagyunk testestől-lelkestől. Ő rendezi el e világban és az örökkévalóságban is, hogy ki milyen legyen, kinek mennyi legyen, ki szülessen meg, mikor haljunk meg, és milyen események történjenek velünk e földi életben. Láthatjuk ma is, hogy vannak, akik lángelmék, és vannak, akik igen szerény szellemi képességekkel rendelkeznek. Vannak, akik óriási gyárakat, vagy országokat tudnak irányítani, vannak olyanok is akik a saját kis családjukat sem tudják jól irányítani.

Ezt mind az Úr intézi és még mi beleszólunk, pedig semmi közünk hozzá. Senki nem vonhatja kérdőre Atyánkat, hogy miért teremtett csak százhatvan centiméter magasnak, másokat sokkal magasabbaknak. A javaival Ő rendelkezik. Mi emberek szeretnénk beleszólni, de nem tehetjük, mert nincs semmink, amit Istentől nem kaptunk volna és legfőképp az Úr szuverén döntéseibe nem szólhatunk bele, még ha nagyon is megbotránkozunk, hanem csak azt mondhatjuk, hogy legyen meg a Te akaratom.

Ima: Uram, add, hogy alázatos gyermekedként a Te döntéseidet a saját életemben, ami történik, elfogadjam. Ámen.

E: 2. Móz. 7,26-8,28. É: 405 Dics. HK: 22.

Március 7. Szerda

Máté 20,17-28: „...hanem, aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok.,,

Amennyben a nagyvá levés másként megy mint itt a bűnös világban. Itt a bűnös világban úgy megy, hogy akinek nagyobb a vagyona, azt a szegénynek szolgálni kell. Vagy ha nagyobb munkahelyi beosztása van, azt szolgálják a kisebbek. A nagy gazdag ország ad pénzt a kis országnak jó nagy kamattal. Isten országában nem így van. Ott azok az elsők, akik a másik embert vagy embereket szolgálják. Jézus itt a földön minden hatalommal rendelkezett. A háborgó tengert lecsendesítette, a bénát meggyógyította, a halottat feltámasztotta, és ő szolgálta a kicsi embereket. Nem neki szolgáltak a nagyok, sőt a nagyok meg akarták ölni. Isten azt nézi, hogy ha Őfelé fordultunk arccal, akkor a kicsi, gyenge és szegény embereket szolgáljuk-e? Így jutalmunk lesz a mennyben, amint jutalma lett a mennyben a mi Urunk Jézus Krisztusnak is.

Ima: Atyám, az Úr példáját akarom követni. Ámen.

E: 2 Móz, 9. É: V. Zsolt. HK: 23-25.

Március 8. Csütörtök

Máté 20:29-34: „Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk.”

Jézus amikor a földön járt emberi testben, de mennyei örök hatalommal volt felvértezve és bármit megtehetett, a fizikai törvényeket is megváltoztathatta. Így tett itt is. Két vak emberen már senki se tudott segíteni. Az emberi erők, korlátok végesek, de Isten hatalma végtelen. Mindannyian vakon születünk meg. Nem látjuk Istent. Minket senki se tud meggyógyítani, csak Isten. Ezt be kell látnunk: vakok vagyunk. Olyan sokan mondják, hogy nem hiszek Istenben. Nagyon keveset hallunk olyanokat, akik

szeretnének hinni, szeretnék látni Istent. Ha más ember akarsz lenni, akkor neked is, mint a két vaknak, fel kell kiáltanod az Úrhoz: “Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtam.” Van még idő és lehetőség itt a földön, de már odaát mindennek vége. Most, amikor tudomást szerzel erről a lehetőségről, akkor kiálts!

Ima: Uram, még nem látlak Téged, még a szívem nem a Tiéd, még nem Neked élek, nem hiszem, hogy most is itt vagy mellettem, de szeretnék hinni, nyisd meg a szememet! Ámen.

É: 411. HK: 16-29. E: 2 Móz. 10.

Március 9. Péntek

Máté 21,1-11: „...királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve.”

Láthatjuk, hogy Isten Fia, aki minden hatalommal rendelkezett, mennyen és földön, a fizikai törvények felett, alázatosan vonul be Jeruzsálembe. Igen, a mennyei ember és Isten a legalázatosabb formában cselekszik. Nekünk is példát adva, hogy mi is ilyen alázatosak legyünk, ha van valami kis hatalmunk Istentől. Akár pénz, vagy pozíció, vagy erő, vagy kapcsolatok, ne dicsekedve és dicsérve magunkat és lábunk alá vetve azokat, akiknek nincs olyan hatalmuk, mint nekünk, ne elbizakodva éljünk mások kárára. Tehát Isten országába az út nem felfelé a szárnyalásba, dicsekvésen keresztül visz, hanem lefelé, a megalázkodásba. Aki felmagasztalja, magát megaláztatik, aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Ima: Uram én is Téged akarok követni, ahova mégy, és ahogy Te viselkedsz én is így akarok élni. Ámen.

E: 2. Móz 11. É: 302. HK: 30-33.

Március 10. Szombat

Máté 21,12-22: „Az én házamat imádság házának nevezik...”

Rengetegen nem tudják, miért van templom, vagy Istennek háza. Isten házába, ha készülünk eljönni, akkor már jó pár nappal készítenünk kell a lelkünket, hogy fogékony legyen Isten beszédének meghallására. Ha csak úgy bebukunk a templomba nem értünk semmit abból, amit Isten akar szólni hozzánk.

Imádságos szívvel kell lenni a lelkészért, és mindenkiért aki ott lesz, imádkozva kell készíteni magunkat. Vágyini kell, hogy Atyám szóljon hozzám. Ha nem vágyunk, nem is fog szólni. Itt úgy kell Isten házában megjelenni, hogy tud rólam Atyám mindent, és én az én gondjaimmal rá vagyok szorulva, nekem csak Ő segíthet, engem csak Ő szeret, nekem csak Ő bocsáthatja meg bűneimet és csak Ő vihet át ebből a világból az Ő országába. Ő kész velünk és gondjainkkal naponta és óránként foglalkozni.

Ima: Uram, add, hogy komolyan vegyem a Te templomodat. Ámen.

E: 2 Móz 18. É: LXV. Zsolt. HK: 34-36.

Március 11. Vasárnap

Máté 21,23-32: „Milyen hatalommal teszed ezeket...”

Tanult emberek kérdeztek ilyet Jézustól, hogy honnan van a hatalma? Nekik kellett volna legjobban ezt tudni. Ma kevesen kérdezik ezt, amikor hallják, hogy Isten ma is megbocsát. Nem kérdezik, hogy miért, hogy is van ez? Vagy ha hirdetjük az Igét, és hallja a nép, hogy: Mennyország, nem kérdezik, hogy az merre van, mi az, mit kell tudni róla, mit jelent az a halandó ember számára. Még kevesebben kérdezik és vágnak hinni abban, hogy ha e sátorházunk, tehát a testünk meghal, mi lesz vele. Ma már a tudósok kezdenek ezzel foglalkozni. Orvosok ott vannak nagyon sokszor a haldokló mellett, és a haldoklók már belátnak Isten országába és ezt el is tudják mondani. Úgyhogy kell ezekkel a kérdésekkel foglalkozni. Mi is kérdezősködjünk és olvassunk róla.

Ima: Úr Jézus, szeretnék minél többet megtudni a Te örök

országodról. Segíts ebben! Ámen.

E: 2. Móz. 12,21-51. É: XC zsol. HK. 37-40.

Március 12. Hétfő

Máté 21,33-46: „Utoljára pedig Fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: A Fiamat meg fogják becsülni. De amikor a munkások meglátták a fiát, így szóltak maguk között: Ez az örökös, öljük meg, és azután a miénk lesz az örökség.”

Ez a történet Atyánk prófétáiról és a fiáról Jézus Krisztusról szól. Lám, milyen mérget oltott bele ott az Édenkertben a Sátán az ember lelkébe, még Isten fiát is képes a bűnös megölni, és meg is tettük. Sokan könnyen vannak a bűnnel, egy kis tévedésnek, meg gondolatlanságnak tartják, hát mással is előfordul, így gondolkodnak. A bűn rettenetes gyilkos hajlam bennünk, ami veszélyes Isten ellen, embertársaink ellen és magunk ellen is. Képes az ember saját magát megölni, és cigarettával meg droggal, meg más módon lassan fokozatosan elpusztítani. A hátunk mögött a Sátán dirigál, a bűnös ember mint a bábszínházban a báb, azt teszi, amit a Gonosz lélek sugall.

Ima: Uram, add hogy lássam, hogy nem én akarok sok mindent megtenni, hanem rab vagyok, és szabadíts meg, Te vagy a győztes. Ámen.

E: 2 Móz. 13. É: 393. HK: 41.

Március 13. Kedd

Máté 22,1-14: „Barátom, hogyan jöhettél be ide, hiszen nincs menyegzői ruhád? ...vessétek ki a külső sötétségre: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.”

Atyánk a Mennybe hív mindannyiunkat. Felkínálja Jézus keresztségénél ma is és amíg tart a kegyelmi idő, hogy adjuk oda Jézus Krisztusnak a mi bűnös, szennyes ruhánkat, és Jézustól a tiszta bűn nélküli ruhát pedig vegyük el tőle és öltözzük fel magunkra. Sokan ezt megteszik és már e földön részesei a mennyi menyegzőnek. De vannak, akik azt gondolják, hogy ők megérdemlik, hogy bemenjenek Jézus bűn nélküli ruhájának felöltözése nélkül is a menyegzőre. De csak Jézus Krisztus tiszta ruhájában mehetünk be Isten tiszta, szent országába. A mi legszebb cselekedetünk, tettünk sincs olyan tiszta, mint Jézus ruhája. Így csak azt mondhatjuk, hogy itt a földön a tiszta, fehér ruhát öltjük magunkra, ami saját ruhánk, akármilyen tisztának is gondoljuk, nem felel meg a mennyi vendégséghez.

Ima: Uram, valóban igyekszem a lelkemet, szívemet, beszédemet, tetteimet tisztán tartani, de látom, hogy azért nap mint nap egy kicsit szennyezem. Most itt állok a kereszttel előtt, ahol Jézus függött az én tisztátalanságomért, és kérlek Krisztusom, hogy add nekem a Te tiszta ruhádat és fogadd el tőlem az én beszennyezett ruhámat, és add, hogy soha ne szennyezzem be. Ámen.

E: 2 Móz. 14. HK: 42-43. É: 400. dics.

Március 14. Szerda

Máté 22,15-22: „Adjátok meg tehát a császárnak ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.”

A bűnös ember sose szeretett hallani Istenről. A Sátán az embereket mint bábukat rángatja, hogy Istenről ne beszéljen senki. A Sátán ki van örökre zárva a mennyből és így azt szeretné, hogy az ember is ki legyen örökre zárva a mennyből. Be akarta csapni a Sátán az embereit, hogy Jézus rosszul válaszoljon, és akkor elítéli és megöli érte. Jézus tökéletesen válaszolt. Adjátok meg, ami a császáré a császárnak, és Istennek, ami az Istené. A császár ma is számlákon behajítja azt, ami kell neki. Istennek, az emberek nagy része csak egy kicsit a feleslegből ad. Így Isten se

tud sokat visszaadni az embernek. Mert Isten azt áldja meg, amit neki odaadunk. Ami nincs megáldva Istentől, azon sokan fognak az örökösök közül veszekedni, úgy, hogy elpárolog mint a pára és harag marad utána, és senki se élvezi annak gyümölcsét.

Ima: Uram add, hogy Neked igazán megadjam, ami jár és áldd meg minden javamat. Ha megáldasz, akkor annak örülni fogok és hálás leszek érte. Ámen.

E: 2 Móz. 15. HK: 44-47. É: 162. dics.

Március 15. Csütörtök

Máté 22,23-33: „Azon a napon szadduceusok is mentek hozzá, akik azt állították, hogy nincs feltámadás...”

Sokan gondolkodtak már a feltámadásról, írók, költők, filozófusok, nagy gondolkodó emberek és többek között egy a következőkre jött rá, amikor vele is vitatkozni akart valaki, hogy nincs feltámadás. Azt mondta e tudós: Mi könnyebb, egy teljesen új embert kitalálni és életet adni, vagy ami már volt azt újból előhozni? Aki kételkedik a feltámadásban, az nem hisz Isten mindenhatóságában, nem hiszi, hogy Istennél minden lehetséges, és Istenben sem hisz, aki mindeneket létrehozott és bölcsen igazgat és fenntart, irányít. És mind a látható mind a láthatatlan világ precízen működik örök időktől fogva, mivel örökké volt és örökké lesz is. Adja Isten, hogy megnyíljon a szemünk arra, hogy mindenben, a fűszálban is és legegyszerűbb élőlényben úgymint a leghatalmasabb világmindenségben meglássuk, hogy Ő az Úr mindenek felett, még a halál felett is.

Ima: Uram, Nekem is nyisd meg lelki szemeimet, hogy ne isten-tagadó, hitetlen legyek, mint Tamás a tanítvány, hanem istenhívő. Ámen.

E: 2. Móz. 16. É: 383. HK: 48-49.

Március 16. Péntek

Máté 22,34-46: „Szeresd az Urat, ...szeresd felebarátodat mint magadat...”

Szeretni jó. Legnagyobb és örökké megmarad a szeretet. Ez hiányzik ebből a világból. Egy valaki, aki már idősödött, és az emberek már nem sokat törődtek vele, azt mondta a családjának, hogy azt írtátok a fejfámra ha meghalok, hogy meghalt szeretet hiányában. Nagyon sok ember ezt elmondhatja, úgy idős, mint fiatal, meg gyermek is. Sok ifjútól hallottam már, hogy azért hagyják el a családjukat, mert nem kapnak elég szeretetet. Ez így van. Elég szeretetet Isten tud csak adni. Már gyermekkorban meg kell tanulni Isten felé fordulni, hogy adjon sok-sok szeretetet, és ad. Ő, tehát Isten a szeretet, ez a tulajdonsága. Ha kapunk szeretetet, akkor tudunk a felebarátunknak adni is. Ezt várják a templomba járóktól is az emberek. Ezen alapszik az egyház. Abból tudja meg a világ, hogy Istenhez tartoztok, hogy egymást szeretitek. Sokan kérdezik: miért járnak oly kevesen templomba? Hát mert nem eléggé szeretjük azokat, akik mellettünk kellene hogy üljenek a templompadokban.

Ima: Uram, adj szeretetet, törölj el mindent bennem, ami sötétség és nem szeretet, és hadd szeressek mindenkit. Ámen.

E: 2. Móz. 17. É: 408. HK: 12.

Március 17. Szombat

Máté 23,1-15: „Az írástudók és farizeusok ...amit mondanak, tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik.”

Sajnos ma is sokan fogadkoznak, hogy gyermekeiket hitben nevelik, de sohase jönnek sem a szülők, sem a keresztszülők templomba. Sokak hűséget fogadnak a templomban az Úr előtt

és simán pár év múlva elválnak. Konfirmáción is fogadalmat teszünk, hogy keresztyéni módon élünk, és tudjuk mit kellene tenni, és talán mondjuk is, de nem tesszük. Olyanok vagyunk mint a szaduceusok és a farizeusok, hogy jól mondjuk, de rosszul tesszük. Ez nem tesz az Úrnak.

Ima: Uram, ne engedd, hogy becsapjalak és másként beszéljek és másképpen cselekedjek. Úgy cselekedjek, ahogy azt Te tanítottad! Ámen.

E: 2. Móz 18. É: 191.dics. HK:66.

Március 18. Vasárnap

Máté 23,16-22: „Aki pedig az égre esküszik, az az Isten királyi székére esküszik, és arra is, aki azon ül.”

Nagyon sokszor használjuk Isten nevét hiába. Pedig mondja a III. parancsolat: “az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd, mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül, aki Úr nevét hiába felveszi.” (Bizony Isten) így akarjuk igazunkat bizonyítani, pedig lehet, hogy nem is teljesen úgy van. (Isten a tanúm) hát valóban Isten mindent lát, de azt amit mi állítunk valóban azt látta-e, az nem biztos. Rengetegszer hiába felvesszük az Úrnak nevét. Ne vegyük fel, csak ha dicsérjük és imádságban aláztos szívvel, komoly Bibliaolvasás után, vagy igehirdetés után úgy érezzük, hogy megszólított, vagy mi valami miatt meg akarjuk szólítani. Ilyenkor áldás, segítség, meghallgatás érkezik tőle. De ha feleslegesen emlegetjük nevét, akkor azért megbüntet. Sőt ha lekopogunk valamit és az Ő nevét említjük, kimondottan dühbe hozzuk, és vétünk ellene, mert Ő nem a fában lakik, hanem az egész világegyetem se tudná befogadni olyan hatalmas és dicsőséges. Jól gondoljuk meg mikor használjuk az Ő nevét.

Ima: Uram bocsáss meg, hogy számtalanszor feleslegesen és tiszteletlenül mondtam ki neved. Ezentúl csak ha téged dicsérni és imádni akarlak és komolyan kérni akarlak, akkor szólítalak meg! Ámen.

E: 2 Móz. 19. É: 180. HK: 67-70.

Március 19. Hétfő

Máté 23,23-36: „Jaj nektek képmutató farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből,....ezeknél fontosabb: az igazságos ítélet, az irgalmasság és a hűség: pedig ezeket kellene cselekedni.”

Már akkor, Jézus idejében is az egyház javára sokan lényegtelen dolgokat adtak, Isten dicsőségére akkor is most is csak nagy zúgolódással adnak, pedig ha Istennek adunk, akkor örömmel kell adni. Ez az életben a legfontosabb: Isten dicsőségére adni. Ezeket az adományokat az Úr megszászorozza, és sok ember nyer belőle áldást, békességet, új életet.

Ma nagyon elfajult a kuruzslás, a Sátáni gyógyítás, erre az emberek száztól - ezer eurót is képesek adni, csak valami jó hírt mondjon a kuruzsló, vagy enyhítsen a testi fájdalmában. Az emberek lelke pedig megy az örök kárhozatra, ahol borzasztó Isten hiányban, marcangoló boldogtalanságban kell hogy töltsék életüket, amin soha se fog senki változtatni, se kuruzsló, se a gyógyászok, mert ők is ott gyötrődnek majd.

Ima: Uram, adj bölcsességet, hogy ne idegen istenhez, a démonokhoz forduljak, hanem csakis Tefeléd, minden nap. Ámen.

E: Móz 21. É: 197. HK: 71-75.

Március 20. Kedd

Máté 23,37-24,2: „Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöled a prófétákat...”

Jeruzsálem Izrael fővárosa, ott volt egyedül templom építve

az Úrnak. Oda jártak az egész Izraelből áldozatot bemutatni és imádni az élő Istent. Ott találkozhatott mindenki, aki csak akart az élő Istennel. Isten sok prófétát küldött a nép tanítására és figyelmeztetésére, hogy jól viselkedjenek, tiszteljék felebarátjukat és főleg Isten mindenféle rendelkezéseit. Ezt nagyon sok próféta hirdette. A nép nem fogadta meg a próféták tanácsait, azaz Isten szeretetből fakadó üzeneteit. Más cselekedtek, mint amit az Úr rendelt. De az Úr újból és újból prófétákat küldött, akiket a nép nem tudott hallgatni, mert a próféták a népnek az igazságot mondták, de a nép jobban szerette az igazságtalanságot, és így inkább a nép lelkére vette a próféták megölését. Jézus itt ezt mondja el a népnek, mégpedig fájdalommal a szívében, hogy „jaj” neked Jeruzsálem, mert látta, hogy Atyánk türelme fogytán és el fogja pusztítani a várost és a templomot is, és a népet megbünteti.

Ima: Atyám, mi is és én is sok mindenben nem hallgattam Rád, a haragod biztos nagy ellenünk már. Kérünk, hogy a szívünket változtasd meg, hogy ott a neked való engedelmeskedés legyen a legfőbb! Ámen.

E: 2 Móz. 21. É: CV. HK: 76-80.

Március 21. Szerda

Máté 24,3-22: „Mondd meg nekünk: mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének?”

Jézus bölcsen válaszolt, és mi ezt jegyezzük meg: Vigyázatok. Nem vigyáz a mai ember a lelkére, se a gyermeke lelkére. Mindent elfogad és drága árat is fizet testileg és lelkileg is. Manapság sokan a jósoknak hisznek inkább, mint Istennek. Sokan vállalják, hogy ők babonások. Ez azt jelenti, inkább a Sátánnak hisznek, mint Istennek. Sokan vállalják, hogy boszorkányok. Kimondottan Isten hatalmas ellenségei. Ragaszkodik a nép a mindenféle Istennek nem tetsző praktikákhoz, tehát nem vigyáznak. Jósolnak a világ végéről is. A világ végét még maga Jézus Krisztus sem tudja, sem Isten hatalmas angyalai, sem semmilyen emberi számítás. Vigyázz, kinek hiszel. Jönnek, akik ma azt mondják: „itt van Jézus” ne higgyük, Jézus a mennyből jön el, úgy amint látták akkor sokan és a tanítványok is. Vigyázzunk! Úgy tudunk vigyázni, ha az Igét nagyon odafigyelve olvassuk és megtartjuk az eszünkben, de a cselekedeteinkben is.

Ima: Uram, ne engedd, hogy bármilyen csábításnak bedőljek, add, hogy vigyázzak a magam lelkére és gyermekeim lelkére, és minden ember felé igazán éljek! Ámen.

E: 2 Móz 22. É: 388. HK: 81-88.

Március 22. Csütörtök

Máté 24,23-44: „Mert hamis Krisztusok és próféták állnak majd elő, jeleket és csodákat tesznek...”

Jézus az utolsó időkről beszél. Akkor is már voltak, akik kétségbe vonták Jézus Messiás voltát, de ma meg sűrűn jelennek meg tudományos cikkek és számtalan hiedelmek, hogy itt-ott látták Krisztust. Krisztust akkor, amikor még ellenségei is elismerték és persze akik ismerték az Ószövetségi szövegeket, teljes mértékben elfogadták, hogy Ő a Messiás. Ma meg akár a pénzürmén látni vélik Krisztus arcát, és az a pénzürmé csodákat tesz, vagy valami más tárgyat ha megfigyelnek, akkor látni vélik hogy ott van, de csak az igazi Krisztust nem ismerik. Számtalan csodákat tesznek ma az emberek, akik magukat „krisztusnak” titulálják. Egy gyógymasszőr is ilyen hasonló volt, keresztet rajzolt a masszírozott ember testére, és még a betegség javulása is fellépett. Persze szép kis összegért tette. A rendőrség utána járt az illetőnek és kiderült, hogy elvált, összeférhetetlen a családjával és nagyon káromkodó egyén, de krisztusnak mondta magát. Itt van, hogy

sokakat megtévesszenek.

Ima: Uram, Jézus Krisztus, nem akarom, hogy bármi is félrevezessen. Akarom, hogy a Te Igédet és Téged mind jobban megismerjelek, kérlek add meg ezt nekem! Ámen.

E: 2. Móz. 23. É: 209. HK: 90.

Március 23. Péntek

Máté 24,45-51: „Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál ura...”

Ilyen munka, a Bibliából kiderül, hogy a szolga másokat kiszolgál táplálékkal, és még amire szükségük van és a Gazda vagyonára becsületesen vigyáz. Minket ábrázol e hű, és engedelmes szolga. Hűnek és a Gazda, - Isten - iránt engedelmesnek kell lennünk. E világ, és minden a Gazdánké. Vigyázni a levegő, a víz, és minden ami körülvesz, annak a tisztaságára. Az is a mi dolgunk, hogy lelkileg kiszolgáljuk a mellettünk levőket. Éhes és szomjas emberek vannak mellettünk, lelkileg érve. Persze sok azok száma is, akik testileg éheznek, sok mindenben nélkülöznek. Elsősorban a szereteteink, hogy megkapják az Isten igéjét, az Igéből megfelelő táplálékot, hogy a Gazda küldje a Mennyből az erőt nekik. Erre vagyunk elhívatva. Erre várnak a gyermekek, a felnőttek és az ismeretlenek is. Sőt, azok is akiket nem ismerünk, de imádkozhatunk a balesetet szenvedettekért, és családjaikért, a gyászolókéért, a betegekért és rengeteg emberért, főképpen az egyház előljáróiért, és az országunk előljáróiért is.

Ima: Mennyei Gazdánk könyörgünk minden emberért, főként azokért, akik lelkileg nagyon elfáradtak, akik nagy feladattal vannak megbízva és akik apró emberek, de hatalmas dolgokat hajtanak végre, hogy e világ jobb legyen tetteik által. Ámen!

E: 2. Móz. 24. É: 208. HK: 91-95.

Március 24. Szombat

Máté 25, 1-13: „...az okosak viszont a lámpásukkal együtt olajat is vittek.”

Nem tudjuk mikor fog visszajönni Jézus Krisztus az ég felhőin, hogy magához vegye azokat, akik telve vannak Szentlélekkel. Sokaknak mondjuk: jöjjetek templomba, vagy olvassátok a Bibliát. Ők sokszor azt válaszolják, ráérünk arra, most még sok dolgunk van. Az igehirdetések által és a Biblia olvasása által, imádság által telünk meg Szentlélekkel. Sokan azt gondolják, lehet itt számíthatni. Majd ha jön a völegény, azaz Jézus Krisztus, akkor majd előkapom a Bibliát, meg elmegyek a templomba és engem magával visz, hát ez nem így megy. Rendszeresen kell lelki kapcsolatot tartani a völegénnyel. Milyen menyasszony az, aki, csak ha jön a völegény, akkor felöltözik menyasszonynak, hogy vezesse őt az oltár elé. Nem, a menyasszonynak is sokáig kell ismerkedni, meglátni egymásban a jót és hibát is, és fel kell mérni, hogy valóban jóban - rosszban együtt tudnak-e élni. Így van ez a mennyei Völegénnyel is.

Ima: Uram, én már mától akarom tartani Veled a lelki kapcsolatot, hogy megismerjelek és Te is megismerj engem, és minden gondomban és örömben velem legyél, és ha majd eljössz ítélni élőket és holtakat, magaddal vigyél engem is. Ámen.

E: 2. Móz. 25. É: 324. HK: 96-100.

Március 25. Vasárnap

Máté 25,14-30: „Mert úgy van ez, mint amikor egy idegenbe készülő ember hívatta szolgálait, és átadta nekik vagyonát. Az egyiknek adott öt talentumot, a másikkal kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek képessége szerint...”

Minden ember Isten csodája. Eppen, hogy mi élünk ez Isten

nagy döntése révén jött létre és ezért hálásnak kell lennünk, hogy mi élünk a földön. Azután pedig ha jól döntünk itt a földön folytathatjuk az életet a Mennyben. Adott talentumokat is. Kinek kevesebbet, kinek többet, hogy Isten országának előmenetelére használjuk. Mint látjuk rengetegen a talentumaikat nem használják fel Isten egyházának előmenetelére, hanem saját maguk kényelmére, dicsekvésére.

Visszajön a Gazda és megkérdezi, hogy mit tettünk a talentumainkkal? Rossz lesz a vége. Erre nem gondolnak rengetegen. Nagy meglepetés lesz majd, amikor a gazda mellénk áll és azt kérdezi: mit kamatoztattál, hogy szorgalmat, festői készséget, írói képességet, éneklő hangot, meleg szívet adtam, hogy a szegény árva gyermekeket tanítsd a mennyei dolgokra, tehetséget és jó munkát adtam, hogy szerezz még több pénzt és látod, akiknek neked kellett volna adni kenyeret nem adtál, pedig neked és családodnak bőven maradt még. Betegséget szerző ételekre italokra költötted a pénzt, amire tehetséget adtam, hogy megszerezd. Sokaknak már sok értékes talentumot adtam, hogy jobb, igazabb, szebb, békésebb, szeretőbb, megértőbb, hűségesebb világban éljetelek, és jobb lett tőled a környezeted vagy a világ? Tehát ezekre a kérdésekre a Gazda kéri a választ.

Ima: Uram, könyörülj, hogy használjam a drága talentumaimat jó célra, a környezetem megváltoztatására. Ámen.

E: 2. Móz. 26. É: 397. HK: 101.

Március 26. Hétfő

Máté 25,31-46: „Jöjjetek Atyám áldottai, örököljétek... elkészített országomat. Mert éheztem és ennem adtatok...”

Ez is egy talentum, hogy valakinek enni tudjak adni. Lehet érteni ezt testileg, de ma inkább itt Európában és sok más kontinensen nem testileg éheznek a nép, hanem lelkileg. Minden családban megtalálható most már a Biblia is és az egyházi havi újság, és más lelki táplálékot tartalmazó írások, és hála Istennek, szinte minden faluban, és még szórványokban is meg van szervezve az istentisztelet. Sőt elmehetek a másik faluba, hogy a saját vallásom igehirdetéseit hallhassam és együtt, egy szívvel imádkozzak a többséggel és egy gyülekezet részese legyek, ahol Isten jelen van, Szentlelke által erősödhetek, és lelki beszélgetést folytathatok a lelkésszel vagy hívő emberekkel. Osztogathatom a lelki táplálékot családomban ismerősi körömben is és együtt olvashatunk egyházi lapokat és elmondhatjuk mit értettem meg belőle. Lelkileg éhes nép, ezért van annyi nézeteltérés, lelki fájdalom, stb.

Ima: Uram add, hogy adjam tovább a lelki kenyeret. Ámen!

E: 2. Móz. 27. É: 428. HK: 102.

Március 27. Kedd

Máté 26,1-13: „...odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt, és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére...”

A halottat szokták drága kenetekkel bekenni. Az az asszony nagyon bűnös volt. Semmilyen mentség nem volt számára, csak egy. Nekünk is csak ez az egy van, nincs más. Ő Jézust megkente, hitte, hogy hamarosan meghal a bűnös emberért, így öérette is, és van teljes biztonsággal reménye, hogy a Jézus áldozatáért a mennybe jut. Jézus vére, amely a kereszten hullt mindenki, minden bűnének eltörlésére elegendő. Bárcsak mi is ezt a lelki szemeinkkel látnánk és így tennénk, aki meg már így tett, adjon hálát Jézus áldozatáért, és szeretetből amivel csak tudja, szóval és tettel is szolgálja azokat, akik még nem akarnak erről tudomást szerezni. Legjobb először csak tettekkel. Majd ha kérdezik, hogy milyen megfontolásból tetted ezt velem, velünk, akkor lesz

az ideje, hogy elbeszéljük neki az örömhírt. Sok embernek ez hiányzik, a környezetünkben lévő emberek is talán erre várnak, hogy feltétel nélkül megbocsássunk nekik, és beszéljünk hozzá mindenről, jelezve, hogy nem haragszunk, vagy egy meleg tea jól jön a beteg szomszédnak.

Ima: Add Uram, hogy ilyen hasznos gyermeked lehessen Neked! Ámen.

E: 2 Móz. 28. É: 411. HK: 103.

Március 28. Szerda

Máté 26, 14-35: „...de jaj annak az embernek, aki az emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.” A bűn készre tesz bennünket, hogy egymást is, de Istent is eláruljuk. Ő, Jézus az árulás bűnét is felvitte a keresztre és a mi árulkodásainkért is büntetést szenvedett Atyánktól. Gyermekkorban már ott van a gyermek lelkében az árulkodás, később ez még veszedelmesebb, csak hogy mi előnyhöz jussunk. Most valami másra szeretném felhívni a figyelmünket, hogy milyen módon viselkedik Jézus az árulóval szemben. Tudja Jézus, hogy ki az áruló. Egyszer sem mondja Júdásnak, hogy menj innen. Hagyja, hogy a tanítványok között maradjon. Elszenvedí az árulóját. Nekünk is el kell szenvednünk az árulóinkat. Ha vitatkozunk vele és elküldjük, jön másik kettő helyébe. Az árulókat is Isten küldi, hogy tanítson bennünket a gonoszt elhordozni, mert Jézus egész földi életében ezt tette, a gonoszokat elhordozta. Pétert is elzavarhatta volna, háromszor ok nélkül megtagadta. A többi tanítvány is elment a keresztesítés színhelyéről, vagy nagyon távolról figyelte. Egyedül János apostol maradt ott, akire rábízta Jézus az anyját. Tudjuk, hogy a feltámadás után Tamás hitetlenkedik és milyen szeretettel győzi meg a hitetlenkedőt Jézus. Gyere ide Tamás, nézd meg az én sebeimet. Megnézte és hívő ember lett, megváltozott. Ez a lényeg, hogy az árulókból, hitetlenekből, tagadókból hívő legyen, és lesz ha megtanuljuk szeretettel elhordozni.

Ima: Uram adj erőt, hogy én is ilyen elhordozó lehessenek, a családban és máshol is! Ámen.

E: 2 Móz. 29. É: 167. HK: 104-16.

Március 29. Csütörtök

Máté 26,36-46: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár...”

Krisztus tudja mi vár rá. Óriási erő kell ehhez, hogy életét adja a bűnös emberért. Ezért ott amikor könnyek között vért izzadva kéri az Atyát, hogy ne kelljen életét adni, bemutatja Jézus, hogy még a legborzasztóbb dologban, szenvedésben is, az Atya akarata volt a legfontosabb. Ő, Jézus nem árulta el Atyját, hanem megtette amit kért tőle. Kapott hatalmas erősítést is a mennyből, és alázatosan végigvonult a szenvedések útján. Minekünk ugyanilyen utat kell megtenni. Sokan nem vállalják és inkább a szórakozás útját vállalják, de az csak örök sötétségre vezet. Mondja az Ige, hogy a szenvedőké és tűrőké az Isten országa. Meg akar erre az Úr tanítani minket, mert ennek nagy jutalma van, a hervadhatatlan korona. Itt a földön adnak hervadó elismeréseket, de az csak itt a földön pár évtizedre érvényes, harcoljunk a hervadhatatlan koronáért. Jézus és akik megtanultak tűrni megkapták ezt, és ott viselik Isten országában.

Ima: Úr Jézus, tanítsd meg velem a szenvedések útjának elhordozását, amit hitemért kell tűrnöm és szenvednem. Ámen.

E: 2 Móz. 30. É: XXX.Zsoltár.HK. 107.

Március 30. Péntek

Máté 26,47-56: „Akit megcsókolok, az lesz ő, azt fogjátok el.” Milyen gyalázatra tud lesüllyeszteni minket, embereket a bűn, az ősi kígyó marása, ami tele van méreggel és a méreg még most sem gyengül, sőt erősödik. Úgy tesz képmutatónak, hogy szereti, megcsókolja Jézust. Ma is így van, hogy a bűn ilyesmit művel velünk. Sokaknak megdicsérik a főztjét, és amikor hazamegyünk, azt mondjuk, hogy majdnem lehetetlen volt. De még felfokozva is tudunk mi, szeretetet mutatni. Segítünk, megígérjük és aztán nem lesz belőle semmi. Hányan megígérték, hogy ha meggyógyulok az operáció után, akkor elmegyek a templomba és szeretni fogom az Urat, mert neki köszönhetem a gyógyulást. És párszor eljön az illető, és vége a szeretetnek. De nagyon sokan még ennyit sem tesznek, hogy párszor eljönnének. Régen akinek gyermeke született hat hét után az ifjú pár eljött a templomba és megköszönte Istennek a drága ajándékot, a kisbabát. Ma már ezt nem teszik, csak ritkán. Sőt a régiak még adományokat is adtak az Istennek az egyházban. Sorolhatnánk, hogy a bűn mérge mennyire istentelenné teszi az embereket. És mint látjuk egy év alatt is mennyire tud a gonoszság, a méreg hatni. Megállítani a bűn mérgezését, csak az Úr tudja. Kérjük, hogy állítsa meg bennünk, és az Ő tiszta Szentlelke lakozzon bennünk!

Ima: Mennyei Atyám, az Úr Jézus Krisztusért kérlek, hogy Szentlelked adjad szívembe, hogy neked tetsző életet éljek, ne mérgezzem a másikat, hanem gyógyítsam! Ámen.

E: 2. Móz. 31. É: 388. HK: 108-110.

Március 31. Szombat

Máté 26,57-68: „Méltó a halálra.”

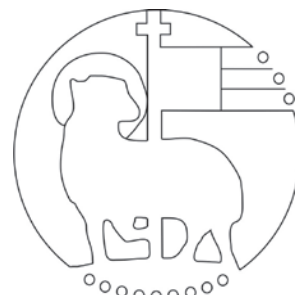
Ez nekünk szól, mindannyiónknak. Méltók vagyunk a halálra. Nem csak a testi halálra, hanem az örök halálra, a lelki halálra is. A belénk oltott méreg ide taszította az embert. A halálba!

Ezt ma már mindenki tudja, mindenki hallott erről és mégis sokan meg sem mozdulnak, hogy tegyenek valamit, azaz Isten ígéjére hallgassanak. Isten mindenről értesített, minden veszélyre felhívta a figyelmünket, hogy halálra vagyunk ítélve. Látjuk nap mint nap, hogy a halál arat, most még testileg. Mindenki, aki meghal testileg, él tovább lelkileg, de nem itt a földön, hanem Isten közelében, vagy nagyon távol Isten szeretetétől, békességétől. Mindenkinek, önként kell választani Atyánkat, vagy a bérest, a Sátánt. Ki mit választ ott folytatódik az élete.

Kimondottan döntő dolog, hogy Te kit választasz! Ha az Urat választod, akkor kövesd mint a kisgyermek követi az apja nyomdokát a nagy hóban. Az Ige és a Szentlelek vezetése alá rendeld magadat. Imádkozz és kérd, hogy lássad, merre kell menned. Ha látod az Urat, tudod merre menj, akkor boldog ember vagy, tudod hova visz az Út. Nem a néparadat sodor, hanem a Mindenható vezet. Keresd az Urat minden nap a Biblia olvasásával és mindenben.

Ima: Uram, könyörülj rajtam, mert eltévedtem, de a jó úton akarok járni. Mutasd meg nekem a jó utat! Ámen.

E: 2. Móz. 32, 1-14. É: 392. HK:I.

Ünnepelünk és nevelünk

Nehéz meghatározni a mai világban, hogy mi is az ünnep?! Csillogás-villogás, ajándékok halmaza?!

Keresztyén életünkben is vannak ünnepeink, amelyeket többé-kevésbé meg is ünnepelünk: a Karácsonyt, Húsvétot, Püünkösöt, Újkenyeret, Újbort, netán idelepedésünket, keresztelést, konfirmálást, esküvőt...

De mi van a nemzeti ünnepeinkkel?! Kinek és hol is kellene ezeket megünnepelni?! A Magyar Kultúra Napját?! Március 15-ét?! Kire marad a feladat, hogy átadja a jövő nemzedékének azt a kultúrát, amelyet költőinktől, zeneszerzőinktől, őseinktől örököltünk és azokat az „értékeket”, amelyeket köszönetünkkel énekeltek és szavaltak a nemrégiben megszerzett „magyar állampolgárság”-i ünnepeinken.

Ezeknek a gondolatoknak megvalósulásaként szolgáltuk a Bácskossuthfalvai „Nap-sugár” Református Óvoda gyerekeivel január 22-én az istentiszteleten. Ünneppé magasztalták ezt a napot, amikor 40 gyerek fennállva énekelte a *Himnusz*t, 14 iskola előkészítő szavalt a Szózatot, a 233. dicséretet, Petőfi: „*Távolból*” című megzenésített versének négy versszakát és az „*Erdő mellett estvéledtem*” énekkel könnyekig meghatották a jelenlevőket. „*Ismételgesd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról...*” (5 Mózés 6:7) Ahogy Berényi Györgyné fogalmazott: „*Átléptük az árnyékunkat*” és ettől lettünk „*egyházunk veteményeskertje*”, mert megtöltjük alkalomról-alkalomra templomunk padjait szülőkkel, nagyszülőkkel, keresztszülőkkel, szomszédokkal és neveljük Vajdaság jövő presbiterait, netán papjait és gondnokait.

Szolgáltunk már Úrvacsoraosztás alatt énekelve is két alkalommal, tanévzáró és tanévnyitó alkalmakkor is. Megpróbáljuk példaadással vezetni ezeket a gyerekeket, amikor a mai társadalom: rossz helyre teszi a hangsúlyt, rossz környezetbe terel, téves elképzeléseket támogat, rossz példát ad, rossz kapcsolatokba sodor. Gyermekünk jelleme minden nap formálódik és pont ezért nagy a munkaköri feladata úgy szülőnek, mint pedagógusnak. De Isten igéje világosan kimondja, hogy:

- 1 – *tanítsd őket (5Mózés 6:6-7),*
- 2 – *neveld őket (Példabeszédek 22:6),*
- 3 – *gondoskodj róluk (2Korinthus 12:14),*
- 4 – *buzdítsd őket (Efézus 6:4),*
- 5 – *fegyelmezd őket (1Timóth. 3:4),*
- 6 – *szerezd őket (Titusz 2:4).*

„*Ennél nagyobb felelősséged nincs!*”

Mindezeket megtenni nem könnyű, mert: „*Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kiment az Úr.*” (Zsolt. 34:22). Hálás szívvel mondunk köszönetet mindazoknak, akik imádságukkal és támogatásukkal mellettünk vannak ebben az úttörői nehéz, de nemes feladatban. Mindezekért „*Istené a dicsőség!*”, mert „*Nincsen igaz ember egy sem*” (Róma 3:10) és ahogy Kovács Erzsébet írja:

„*Csak Téged kérdezni, csak Te reád várni,
A reményt megtartva, szívünket átadva,
csak Téged szolgálni!*”

Ezt tesszük mi is már 7 éve!

Csomortán Melinda, vezető óvónő

ORSZÁGOS KONFERENCIÁT tartunk

március 30-án Bácsfeketehegyen a Központi Otthonban.

Érkezés 8 órától, az előadás kezdete 9 órakor.

Előadó Steinbach József dunántúli püspök.

*Jelentkezés Harangozó László lelkipásztor - diakóniai vezetőnél személyesen,
illetve a 062-784-901 telefonszámon.*

A részvételi díjat a holland testvérek támogatják. Köszönet érte!

“Amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek...
ezekről gondolkodjatok “ (Filippi 4,8b)

EMLÉKEZZÜNK KEDVES, JÓ DOLGOKRA

1970-ben hívta meg egyhangúan a torontálvásárhelyi gyülekezetünk és költözött ide Csete Szemesi István családjával, akkor esperes, püspök még nem volt egyenlőre, csak tiszteletes úr. Kedves kisfiuk Attila még nem volt óvodás, de már mesekönyveket olvasott. Az V. osztálytól kezdve a képzőművészetet tanítottam neki, nagyon tehetséges volt, úgy szintén gazdag szókinccsel rendelkezett és a matematikai tudása is kiváló volt. Majd Debrecenbe került, ahol tanárként dolgozott. 1977-ben még egy fiúgyermekkel gyarapodott a család. Győző is ügyes volt, de főleg zenei téren ért el első helyezéseket, nagyobb versenyeken és zenét is szerzett, vizsgadarabként is játszhatott szerzeményeiből.

Thomka Viktor tiszteletes úr után ideiglenesen beszoigáló lekipásztorok látták el két évig a szolgálókat. Utána kezdte meg 27 éves szolgálatát Csete Szemesi István tiszteletes úr. Az ő ideje alatt a presbiterek széles körű foglalkozási körből választottak: mesteremberek, földművesek, hivatalnokok meghitt közössége volt ez a testület. A parókia és az imaterem felújításán fáradoztak. Visszaállította őseink szokását a reggeli istentiszteletet, áhítatot. Megszervezte, hogy falunk 200 éves fennállását sikerrel megünnepelje a gyülekezet. Könyvet adatott ki, amelynek egy részét maga írta. A mű címe: ”A Debelyácsi Református Egyház gyökerei, 200 éves múltja és jelene”.

Barátai, Hős Gyula és idősebb Bakator János odaadó munkájukkal kivilágították a templom tornyát. Az orgonát felújította pesti szakértőkkel. A déli harangot újra öntette. A külföldi kapcsolattartást felújította, ahonnan erkölcsi és anyagi támogatást kapott a gyülekezet. Itt említenénk meg, hogy Tökés László látogatása alkalmával történt az is, hogy lelkészünk Csete Szemesi István bemutatta neki falunk egyedüli teke világbajnokát Szénási Józsefet és nejét. Szénási 1976-ban Bécsben szerzett világbajnoki címet.

Indítványozta egy villanyorgona vételét, amit az imateremben használnak. Az ifjúságot felkarolta és nagy létszámba jártak bibliaórákra. Volt, amikor 60 lekonfirmált ifjú és lány volt az ifjúsági bibliaórákon.

Erre utal az is, hogy megnövekedett az érdeklődés a teológia tanulmánya iránt így a falu dicsekedhet, - a püspök úr tanítványai közül - az évek során négyen választották a lelkészi hivatást: Weiss Tibor, Krivácsi Ilona, Rozgonyi Emőke és Beszédes Mária.

Az elsőtől az ötödik osztályig a hittanosokat Szemesi-Csete Éva diakonissza, a lekipásztor úr felesége tanította - Tóth Béla diakónus halála után - 1987-től, tíz éven át, Feketicsre menetelükig. Mielőtt elmentek a tiszteletes úrék, megható volt az elköszönő istentisztelet, a templom zsúfolásig megtelt, a hívők így fejezték ki hálájukat Isten iránt és köszönetüket, tiszteletüket a több mint egy emberöltőnyi, 27 éves munkájukért.

Elbeszélgettem kedves volt diákkal Ribár Gyulával, most presbiterrel. Ő a következőképpen emlékszik Tökés László itt tett látogatására: “Amikor Tökés László Debelyácsán járt, minden bizonnyal a debelyácsi Református Egyház életében, fennállása óta egyik legjelentősebb történelmi esemény az volt, amikor Tökés László beszédet mondott, Igét hirdetett itt, a legszebb református templomok egyikében. Igéje ez volt: *“És minden versengés nélkül nagy a kegyelmességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, meglátott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok között, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben.”* (I.Tim. 3,16)

Csete Szemesi István tiszteletes úr baráti, testvéri kapcsolatban volt már akkor Tökés püspök úrral, aki falunkat, egyházközösségünket választotta, hogy bennünket meglátogasson, beszédet mondjon a népnek, Isten Igéjét hirdesse köztünk és a rászorulóknak egy hatalmas nyerges vontató teherautó rakományi segílyt osszon ki. Emlékszem forrongott ekkor Európa egy része, ledől a berlini fal, Szovjetunió szétesése, romániai forrongások ekkor mentek végbe. Egy temetés után Csete Szemesi tiszteletes úr így szólt hozzám: - Gyula, hozzánk érkezik Tökés László, szeretném, ha eljönnél te is - és azzal tovább ment. Én megköszöntem, hogy szólt, megálltam, gondolkodtam és lassan folytattam utamat. Ez olyan volt számomra, mint az evangélium öröm üzeneti

bevezetője. Éreztem, hogy az Úr akar nekem, nekünk mondani valamit és ezt adta tudtomra a lelkipásztorunk, akit megmondhatom őszintén, nagyon becsült falunk össztlakossága, vallásra, nemzetiségre nézve függetlenül. Kicsit tovább érve, eszembe jutott az énekes könyvünk szép éneke:

*“Velem vándorol utamon Jézus,
Gond és félelem el nem ér.
Elvisz, elsegít engem a célhoz
Ő a győzelmes hű vezér
Ő a győzelmes hű vezér.”*

Sokan indultak a jeles látogatás napján templomba, félretéve minden feladatot, szinte mindenki ünnepi ruhában, megszólalt a nagy harang, amelynek hangja tíz kilométerre is elhallatszik. A templom zsúfolásig megtelt, történelmünk markáns egyénisége jött el hozzánk, üzenetet hozott. Lelkipásztorunk szólott először hozzánk, majd átadta a szót tisztelt vendégünknek, Tőkés László püspök úrnak, akit ide rendelt az Úr közénk, hogy hozzánk szóljon, Isten Igéjének üzenetét adja át számunkra.

Luther Márton éneke jutott eszembe:

*“Adj békességet Úr Isten,
A mi időnkben a földön,
Mert nincsen nekünk több senki,
Bajvívónk és hadakozónk,
Hanem csak te, Úr Isten.”*

Imádságomban elmondtam, hogy: - Köszönöm Uram, hogy megengedted nekem, hogy kezet foghattam és még több hívő is Tőkés Lászlóval. Köszönöm Uram, hogy erőt adottál lelkészünknek, hogy elősegíthesse azt, hogy falunkba jöjjön. Köszönöm Uram, hogy segítettel abba, hogy elmondjam, s leírjuk ezt a rövid, de számomra fontos eseményt.” Ennyit Ribár Gyula presbiter testvérünk visszaemlékezéséből.

Én is köszönöm Uram, hogy e sok szép cselekedetet egybefoglalhattam és közölni tudom másokkal is.

*Széchenyi Jolán, ny. tanárnő
Torontálvásárhely - Debelyacsa*

KÖNYVAJÁNLÓ

Gary Chapman két könyvének bemutatása

Segítség, szülők lettünk, és Kezdjük újra. Az első könyvben nem gyermeknevelésről, még csak nem is a szülőknek szóló tanácsokról, hanem a házasság nehézségeiről ír a szerző, a gyermek érkezése után. A gyermekvállalás nagyban átalakítja két ember kapcsolatát, de a házasságot, mint prioritást kell kezelni. Párhuzamosan a gyermek körüli teendőkkel, a házasságot is ápolni, gondozni kell. A szülőknek időbeosztásra és maximális toleranciára van szükségük, hogy egyik fél se érezze magát elhanyagolva. Nagyon sok ütközéspont van, ahol nem értenek egyet a szülők. Időbeosztás, családi költségvetés, nevelési módszerek, házastársi intimitás, stb. Ebben a könyvben sokféle helyzet, probléma megoldására kapunk tanácsot. Az életből kivett példákön keresztül nagyon olvasmányosan és érdekesen, nemcsak a pszichológus szemével nézi a szerző, hanem mint hívő keresztyén, a szereteten keresztül Isten segítségével is számol. Szülők kézikönyve lehetne a problémák megoldásában. A harmónikus házasság és a szülői szerep egyaránt Isten tervének része, és bizonyára van mód, hogy mindkettő sikeresen megvalósítható legyen.

Kezdjük újra! / Remény a különélőknek / Ha már megtörtént a baj, és addig fajulnak a dolgok, hogy különélésre kerül a sor, még akkor is van remény, hogy újra összejöjjenek a házastársak, csak akarni kell. Nem szabad az indulatoknak teret adni, hanem egy kis önszuggeszcióval arra törekedni, hogy én mit rontottam el. Ne mindig a másikat hibáztassuk, hanem először saját személyiségünkkel legyünk tisztában. Magunkban kell letisztáznunk, hogy az álmaink valóra váltak-e, reálisak voltak-e az elképzeléseink, mit rontottunk el? Próbáljunk lehiggadni és szeretettel kezdeményezni a találkozást. Ne mindig a múlton gondolkozzunk, hanem próbáljunk jövőképet alkotni a házastársunkkal, és ezt vele is közöljük, hogy tudjuk, akar-e ő is változtatni. Mondjuk el terveinket Istennek is, és kérjük segítségét. Szem előtt tartva, hogy „*Amit szeretnétek, hogy az emberek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.*” Máté 7, 12

Lehet, hogy házastársunk nem akar békülni, válni akar. Ilyen esetben nem bírjuk erőltetni a békülést, és Isten kezébe tesszük az irányítást. Senkit sem lehet kényszeríteni és mindenki saját tetteiért felelős. Fontos a lelkiismeretünk tisztasága, hogy mindent

megpróbáltunk. A házastársakon múlik, hogy a különélés, vagy válás, ne legyen a kapcsolat vége, különösen, ha gyermek is született. Ügyeljünk arra, hogy ne romboljuk le a gyermek előtt, a különélő társ személyiségét. A gyermeknek mindkét szülőre szüksége van, mégha nem is élnek együtt. A nyitott kapu mindig lehetőség arra, hogy újból megújuljon

a kapcsolatuk. Belátva hibáinkat és más alapokra helyezhetjük a társunkkal való életet. Mindenek előtt fogadjuk el Isten bocsánatát, és nyissuk meg életünket Jézus előtt, aki felszabadít a múlt bűnei alól, hogy rátérhessünk a békeesség útjára.

Gábor Julianna

TÉLI SEGÉLY

A Nagybecskereki Református Egyházközség immár második éve oszthatott szét 6 egyháztagja között „téli segélyt”. Az Úrnak legyen hála, hogy a holland református testvéreket ily adományozásra indította és hogy Országos Egyházunkban is elhívott testvéreket, akik segítettek, hogy ez a segély minden gyülekezetbe eljusson. Így jutott 56700,00 dinár segély a Nagybecskereki Református Egyházközségbe is. Itt a diakonátussal megtanácskozva a presbitérium döntést hozott, hogy mely egyháztagok között legyen szétosztva a segély. A segélyt tüzelőanyag beszerzésére, fűtési számlák kiegyenlítésére és élelmiszer vásárlására használhatták fel. Ezzel a rövid cikkel is szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik ebben bármilyen módon résztvettek.

Kiss Nándor

Választások Nagybecskerekén

Miután a zord időjárás miatt el kellett halasztanunk egy héttel a február 5.-re hirdetett Közgyűlést a Nagybecskereki Református Egyházközségben, február 12-én megtartottuk azt. A presbitérium felének lejárt a 6 éves mandátuma, és a gondnoknak is egyházi törvényeink értelmében az ideai választásokig tartott a mandátuma. Nyolc egyháztagnak szavazott a Közgyűlés bizalmat a presbiterségre, közöttük öt eddigi presbiternek is. Így az új összetételű presbitérium: Antal István, Latinovits László, Latinovits Gizella, Horváth Rozália, Tóth Anikó, Popov Lídia, Dr. Tóth Ferenc, Dékány Kalász Eszter, Tóth István, Péntes Imre, Tokaji Imre, Kiss József, Molnár Éva és Nagy Ilona. A gondnoki tisztre egyetlen jelölt volt, aki azt az utóbbi 7 hónapban betöltötte: Latinovits László. A Közgyűlés megválasztotta őt további három évre gondnoknak. Az Úrban bízunk és tőle kérünk áldást a presbitérium és a gondnok szolgálatára.

Kiss Nándor

Szeretetszálak - határok nélkül

A budai református gyülekezet határon túliakat támogató programja:

A budai református gyülekezet hagyományos jótékonyági Budabálja az idén különösen is kedves alkalom volt sokak számára. A Szeretetszálak határok nélkül program több éves működésében egy határkőhöz érkeztünk. Erre a bálra meghívtuk a határon túlról az elmúlt hat év során mind a négy égtáj felé kiépített új testvérkapcsolataink hűséges szolgálóit. A zord téli időjárás ellenére, Istennek hála mindannyian el tudtak jönni.

Az erdélyi Marosbogát református gyülekezte és az Emmaus gyermekotthon képviselői lelkipásztoruk vezetésével érkeztek. A kárpátjai Szoly-va községben működő református magyar óvodából és a magyar iskolából összesen négy kedves fiatal pedagógus volt a vendégünk. Vendégeink voltak a vajdasági Gyermekmisszió képviselői Bácsfeketehegyről, továbbá a vajdasági Péterrévén tevékenykedő misszió képviselői és a Felvidék küldöttei: az érsekkétyi református iskola igazgatója és az ipolypásztói lelkipásztor.

Közösen ellátogattunk a Parlamentbe, idegenvezető segítségével megcsodálhattuk az épületbelső páratlan szépségét és a Szent Koronát a királyi ékszerekkel. Aztán a csoport a Kossuth tér nevezetességeinek megtekintése után a Bazilika felé vette az irányt, majd a Néprajzi Múzeum következett. Városnézésre csak szűk időkeretek között nyílt lehetőség.

A következő állomás már a budai oldalon a Szilágyi Dezső téri gyülekezet nagyterme volt, ahol finom ebéddel várták a megfáradt csapatot. Aztán egy rövidke pihenő következett a Baár-Madas kollégiumában, ahol a vendégek számára a szállást biztosítottuk.

Este 19 órakor aztán kezdetét vette a Budai Református bál. A bál kezdetén mindannyian egy rövid prezentációban mutatkoztak be a jelenlévőknek, bemutatva tevékenységüket, szolgálatukat az egyházban. A vasárnap délelőtti istentiszteleten is közösségekben lehettünk egymással és gondviselő jó Atyánkkal.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy ezt a szép alkalmat lehetővé tette, hogy örvendezhettünk egymásnak. Ezek a kapcsolatok Isten Lelkének csodálatos munkálkodása által épülhettek ki, a budai gyülekezeti misszió és diakónia együttes szolgálataival. Közösen szőttük a szeretetszálakat határok nélkül. És milyen

csodás, hogy ezek a szeretetszálak most már határon túli testvéreink között is kialakulhattak, itt és most személyesen megismerkedtek, most már szeretethetik ők is egymást, kárpátjaiak, vajdaságiak, erdélyiek, felvidékiek, valamennyien.

A Parlamentben tett látogatáskor elgondolkoztam azon, amit az idegenvezető a társalgóban lévő Békésszentandrásról készült szönyegről mondott, mert egy nekünk szóló üzenetet véltem benne meghallani: A békésszentandrás szönyeget már hosszú-hosszú évtizedek óta használják itt, ahol több ezer láb megtapodta, de mégsem kopott ki, mert a készítésekor a fonalakat nagyon szorosan csomózták egymáshoz. A szálak tízszer olyan sűrűn vannak, mint ahogy az a perzsaszönyegeknél van, így sokkal erősebb, sokkal ellenállóbb, mint ahogy az általában a szokványos szönyegeknél van. Úgy gondolom, nekünk is ez a feladatunk: A bennünket összekötő szeretetszálakat a lehető legsűrűbbre kell szőni, hogy kapcsolataink minél szorosabbak legyenek. Ebből a szeretetszálakból megszőtt háló tarthat meg bennünket! De nem csak megtart, fel is emel minket egymáshoz és Istenhez! Közelebb kerülhetünk Hozzá is, aki végtelen szeretetével ad példát a számunkra, hogy mi is úgy szeressük egymást, ahogy Ő szeret bennünket. Nincs más út egymáshoz, nincs más út Hozzá, csak az, amit Ő mutat nekünk! Járjunk ezen az úton, ami Ő maga, hiszen Isten a szeretet. Kövessük Őt ebben is!

*Csenki Zsuzsanna diakóniai gondnok,
Budai Ref. Egyházközség*

GYERMEKOLDAL

LEJÁRT UTALVÁNYOK

Jóska a fiúk bibliaköréről érkezett haza. Ilyenkor el nem felejtette volna, hogy megigyék egy pohár tejet, csak úgy kinn a konyhában. Édesanyját is ott találta. Látszott rajta, hogy valami bosszúsága van.

“Bánt valami, anya?” - kérdezte, miután megitta a tejet.

“Igen - hangzott a felelet -, de csak önmagamra haragudhatok érte. Tudod, hogy apa havonta kap utalványokat, amelyeket egy meghatározott ideig válthatunk be. Jókor odaadta nekem, tudtam is, mégis elfeledkeztem róla. Ma jutott eszembe, de amikor be akartam váltani, közölték, hogy sajnos, már lejártak. Nem érvényesek.

“Ha megkérted volna az üzletvezetőt, nem tudott volna kivételt tenni?”

“Nem! Ez az akció nagyon kedvezményes, de csak bizonyos ideig tart. Nekem kellett volna ügyelnem arra, hogy ne járjon le a határidő. Ezért a veszteség is az enyém. Elszalasztottam az alkalmat...”

“...elszalasztottam az alkalmat...” - Ezt ne mondta volna! - gondolta Jóska, és határozottan kezdte magát rosszul érezni. Az történt ugyanis, hogy ma éppen erről beszélgettek a fiú körben. Peti bácsi figyelmeztette őket, és nem is először, hogy foglalkozzanak a bűneikkel, bánják meg, amíg tart a kegyelmi idő! És ő is arról beszélt, hogy az alkalmat el lehet mulasztani! Ha például valakit baleset ér, vagy bármi váratlan esemény azt eredményezheti, hogy - késő lesz! Igen, Jóska fülébe csengett Peti bácsi hangja:

“Rajtatok múlik, hogy elfogadjátok-e Isten felkínált bűnbocsánatát, amíg lehet!”

“Úgy ne járjak, mint anya a lejárt utalványokkal!” - gondolta Jóska, és anyja után ment a kamrába:

“Anya, te az utalványokkal felejtetted el, illetve elmulasztottad a beváltást... én meg attól félek, hogy nem mulasztom-e el a lehetőséget az üdvösségre... Segítesz nekem ebben?”

Anyja magához ölelte, és mindketten bementek imádkozni. Utána Jóska úgy érezte, mázsás teher gördült le a szívéről. Anyja pedig azt mondta:

“Most már nem is bánom, sőt szinte örülök, hogy elkövettem a mulasztást az utalványokkal, mert ez hívta fel a te figyelmedet a te mulasztásodra.”

“Igen anya, pedig hányszor hallottam a felhívást, szinte már untam, hogy mindig erről beszélnek. Nem vettem komolyan. Azt gondoltam, igen, majd befogadom a szívembe az Úr Jézust, de még ráérek! Nem jutott el a tudatomig, hogy a kegyelmi idő is lejárhat...”

Aranymondás:
„Keressétek az Urat,
amíg megtalálható,
hívjátok segítségül, amíg közel van!
Ézsaiás 55,6

Református Élet, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja
Felelős főszerkesztő: Dr. Csete Szemesi István, püspök
Bácsfeketehegy, Testvériség utca 26

Szerkesztették: Halász Sámuel és Renáta, reformatusélet@gmail.com

Minden megjelent írásért a szerző vállalja a felelősséget, lapzártá minden hónap 15-én. Az írások rövidítését és szerkesztési jogát fenntartjuk

Nyomtatva: Forum-Újvidék • Megjelenik 1500 példányban
Országos Egyházunk hivatalos honlap címe: www.szrke.com

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
275

REFORMÁTUS Élet : a Szerbiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja / felelős főszerkesztő Csete Szemesi István. - 1. évf., 1. sz. (1966) - . - Bácsfeketehegy : Szerbiai Református Keresztyén Egyház, 1966- . - Illusz. ; 30 cm

Mesečno
ISSN 2217-7574
COBISS.SR-ID 19120130

TE HOL VAGY?

Kint csikorgó hideg,
bent lobogó tűz,
kint lelketlen, rideg,
bent szeretet fűz.

Kint aléltan járnak,
bent az Úrra várnak,
kint emészt a félelem,
bent segít a védelem.

Kint romlik a világ,
bent nyílik a virág,
kint folynak a könnyek,
bent énekek jönnek.

Kint szorongás öl s tarol,
bent kegyelem óv s karol,
kint bosszú, kemény,
bent gyógyír, remény.

Kint viharfellegek gyűlnek,
bent örömkönnycseppek ülnek,
kint ördög járja nászát,
bent szív küldi fohászát.

Kint hazugság suhan az árnyon,
bent Istenünk hordoz sasszárnyon,
kint gonosz, ártalmas kábítás,
bent öröm, hála, nincs ámitás.

Kint sötét férgék a bűn tenyerén,
bent megbékélek az Úr kebelén.